

MURAT BAŞEKİM • Hayal Et Hikâyeri

MURAT BAŞEKİM Ankara'da doğdu. Hacettepe Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü mezunu. Çevirmenlik, çizgi-roman senaristliği yaptı. İlk kitabı *DG*, 2012'de İletişim Yayınları'ndan çıktı. Türkiye Bilişim Derneği'nin Bilimkurgu Hikâye yarışmalarında 2011 ve 2012'de iki yıl üst üste, ayrı öykülerle birinci seçildi. Sonrasında ilk romanı *İSKİT* yayımlandı (2014, KRP Yayıncılık). Soyadında 'H' harfi bulunmadığı ve tıp eğitimi almadığı konusunda, bir gün dünyayı ikna edebileceğine inanıyor.

İletişim Yayınları 2015 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 305

ISBN-13: 978-975-05-1556-9

© 2014 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2014, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Suat Aysu

KAPAK İLLÜSTRASYONU M. Korkut Öztekin

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Burcu Tunakan - Ümran Küçükislamoglu

BASKI ve CİLT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

MURAT BAŞEKİM

Hayal Et Hikâyeleri

TEŞEKKÜRLER

Nice değerli destekleri ve güvenleri için Levent Cantek'e,
Kerem Erdal'a, Korkut Öztekin'e

Sevgili eşime, aileme, dostlarıma

Bu çalışmanın yazılmasında bana yardımcı olan:

Konusunda uzman, kıymetli akademisyen,
sayın Dr. Abraham Van Helsing'e;

Miskatonic Üniversitesi'ndeki değerli hocalarıma;

İçki problemi ile uğraşan Transilvanyalı aristokrat büyüğümüz;

Kuduz aşısı yaptırmadığı için her ay mutlaka gümüş-alerjisi ve
kıl dönmesi yaşayan talihsiz;

Ruhani destekleri için Hamlet'in babasına ve Overlook Oteli sakinlerine;

Zehirli elmalar getiren süpürgeli teyzelere;

Botoksu abartıp, bandaja feci sardıran Mısırlı yaşlı uykuculara;

Dr. Victor Frankenstein'in intihal ile toplayıp yamadığı,
o yavaş ilerleyen doktora projesine,

...ve siyah göz boyama kalemi değil de, siyah yazı kalemi kullanan
tüm Gotiklere,

13 uğursuz öykü.

İÇİNDEKİLER

Malleus Maleficarum.....	11
Satıyorum... Satıyorum... Sattım.....	25
Şîr.....	39
Pazartesi.....	53
Bir Sonbahar Hayalet Öyküsü.....	57
Böceklenme.....	61
Malleus Hæreticarum.....	65
Zodyak Estetiği.....	83
Eylül'de Aşk.....	109
Biri Bizi <i>Ghost</i> luyor.....	113
Seksen Günde Devr-i Ölüm.....	139
Utopia Goya.....	167
Demir.....	171

“Bir dakika,” dedi. “Deniz hikâyesi anlatacaksın sanıyordum.”

“Anlatacaktım,” dedi Flange, “yalnız aklıma hemencecik gelmedi işte.”

Ama bilip de söylemediği asıl sebep başka idi: insan Dennis Flange olunca ve denizin tüm gelgitleri sırf damarlarında çalkalanmayıp, düşlerinde de kabarcınca, o vakit, deniz hikâyelerini anlatmayıp sadece dinlesen de olur... çünkü insan ile gerçek bir yalanın gerçeği, nice zaman evvel tuhaf bir bitişikliğe savrulmuştur ve hareketsiz kaldığı sürece gerçeğin menziline fark edebilir insan; ama harekete geçtiği an, bir şekilde, bir geleneği doğrudan çığnemesine bile, her şeyin perspektifinin içine eder, tıpkı atomaltı parçacıklarını gözlemleyen birinin gözlem eylemi ile verileri, rakamları, işleyişi değiştirmesi gibi.

O yüzden diğer hikâyeyi anlattı, rastgele. En azından görünüşte...

– THOMAS PYNCHON, *Lowlands*

Malleus Maleficarum

I

İş yok. Meryem pastırma almış. Epey yedim. Buraların pastırması Türkiye'deki gibi değil ama. Talip derdi: "Demir abi, Alamanlar bu pastırmaları domuzdan yapıyomuş. Yedikçe bizim din iman gitsin diye." Talip palavracıdır. "Hadi ordan. *Raus lan!*" dedim. O da gitti. Hamburg'da bi bisküvi fabrikasına girmiş. Biz ise taa Stuttgart'tayız. Trabzon'la Adana gibiyiz yani. Beni de aldıracak oraya. İki yıldan beri ses çıkmadı hergeleden ama.

"Kapıyı iyice kitle arkamdan kız Meryem!" Bu Nazi pankları bugünlerde iyice kudurdular çünkü. Dört yıl önce fabrikadan dönerken bize saldırdıkları o akşam biz Talip'le beş tanesinin ağzına sıçmıştık gerçi. Beni hadım ettikleri o akşam.

Ne geceydi o ama. Aslanlar gibi dövüştüydük. Yiğitler gibi ya. Demir gibi. Erkek gibi. Sonra beni sıkıştırdılar. Talip can havliyle kaçtıydı. Haklı tabi. Ama beni yakaladılar. Taşlarla.

Hayırsızdır ama Talip yine de sağlam çocuktur. Bi oturupta beş bardak çay içmeden kalkmaz. İki kilo pastırmayı siler

süpürür de yine doymaz. Para biriktirip Kurban bayramında Türkiye'ye gidebilsem şöyle lokum gibi pasturma getiririm. Zor ama. İş yok. "Ben şu kaportacı arayan adama bi uğrayacam Meryem, hadi Allaha emanet olun. Kapıyı kitle."

Meryem alıştı da ben Osmanım için üzülüyom. Vatanımı hiç görmedi gariban, burda Alaman bebeleriyle okula gidip geliyo. Geçen Meryem dedi, okulda çocuklar buna Otto diyomuş. O hergeleleri pataklardım ama Meryem yemin ettirdi. Başımıza iş açılır diyo. Haklı aslında, bizden korkuyorlar. Canavarız biz onlar için. Canavar. Üç aydır burda sürekli bebeler kayboluyomuş. Alamanlar da bebelerini Türklerin kaçırdığını söylüyomuş. Zaten burda yabancıları, Alamanlara göre daha kolay tutukluyolar. Bahaneye bakıyolar. Ama esas canavar kendileri. Şu bana yaptıkları hele. Bu iş de olmayacak. Benden iyi kaportacı bulunmaz. Elime çekicimi aldım mı ezemeyeceğim şey yoktur evelallah, ama Alaman beni görünce korkacak. İş vermeyecek. Farklıyım ben çünkü. Yabancıyım. Bu iş de olmayacak.

* ✨ *

Bu iş de olmadı. Herif beni görünce başladı kıvırmaya, si-gorta yapamam mapamam dedi. Ben üsteleyin de kesip attı. Başka birini almış. Şeytan diyo çekici oracıkta kafasına...

Hava sıcak. Sokak kalabalık. Duvarlara yine kayıp Alaman bebelerinin resimlerini asmışlar. İnşallah bulunurlar. Sarı sarı hepsi. Keratalar. Osmanım ise kara yağız yiğit, olacak büyüyünce. Kara saçlı, kara gözlü. Sonra bi de bıyık bıraktı mı aslan gibi olur. Babası gibi. Demir gibi.

"Demir abi?"

Dönüp baktım. Alamanın biri bana sesleniyo.

Bi daha baktım, Talip bu. Ama ne halde: bıyığı kesmiş, saç jöleli, güneş gözlüğü takmış, zibidi gibi siyah deri ceket giymiş. Elinde ise bi doktor çantası. Hayırdır inşallah...

“Ne o lan Matris mi oldun, bu ne hal hergele?”

“Matris mi kaldı, abi? Senin kafa iyice gitmiş.”

“Sana bi kafa atarsam görürsün nereye gittiğini.”

Sarıldık. Göbeği eritmiş, daha bi yakışıklı olmuş hergele. Alaman kızları bayılıyolar buna zaten. Bi de bıyık bıraksa. Yemin ettirdim, bize götürüyom. Pastırma da var. Az ama. Fabrikadan ayrılmış. Başka bi iş kuruyomuş şimdi. Beni de ortak edecek. Merak ettim. Talip palavracıdır ama sağlam çocuktur. Evde anlatacak.

“Yenge nası, Demir abi?”

“Aynı işte.”

Meryem kapıyı geç açtı. Uyuyomuş. Güzel Meryemim. Oturduk. Çaylarımızın yanında, son kalan pastırmayı da getirdi Meryem. Başı öne eğik. Talip de Hamburg’tan getirdiği bisküvilerden tutuşturdu Meryem’in eline. Çayın yanına katık olsun diye. Osman da severmiş. Pencereden dışarı baktım.

“Neymiş bu yeni iş Talip? Biliyosun çekiçten başka hiçbir alet tutamaz benim elim.”

Meryem içeri gitti. Başı ağrıyomuş.

Talip bana bi Malboro uzattı. Bi tane de kendisi yakıp derin derin çekti. Sonra üfledi.

“Cincilik yapamaz abi.”

“Olum Talip, Hamburg’ta deliler mi düzdü seni? Ne diyon? Ne cini ne perisi?”

“Dinle abi. Şimdi bu fabrika beni bir ay önce işten çıkardıydı. Ben de Hamburg’taki büyüklerime gittim ellerini öptüm, rica ettim. Bana bi iş ayarlasınlar diye. Onlar da beni Heinrich Kramer’e çıkardılar.”

“O kim lan?”

“Abi hiç mi gazte okumuyon sen? Heinrich Kramer... hani şu ‘parlamentoda ibne uzaylı demokratlar var’ diye demec veren Bavyeralı senatör.”

“Haa... hatırlıyom lan. O zaman seni deliler değil, Bayyeralı deli senatörler düzmüş.”

“Sabret abi, dinle. Adam uçuk, ama iyi. İşsiz olduğumu söyleyince bana ve bi arkadaşıma göre iş olduğunu söyledi.”

“Hah. Allahına kurban. Şöyle işte.”

“Dur şimdi abi. Meryem bana bi çay vercen mi?”

Eskiden ‘Meryem Yenge’ derdi. Yok. Talip sağlam çocuktur.

“Şimdi abi, şu Stuttgart’ta kaybolan sekiz tane Alman bebeleri var ya? Bu herif o bebelerin Schwarzwald’da olduğunu söylüyo.”

“E Schwarzwald... olum Alamanca konuşurma bana; ‘Kara Orman’ desene şuna. Madem bebeler Kara Orman’da imiş, göndersin polisi bulsun bebeleri. Orman, Stuttgart’a iki saat mesafe. Hem adam çatlak da olsa sonuçta Alaman meclisinde mebus ulan!”

“Öyle değil işte abi. Herife göre bu bebeleri Orman’da yaşayan yaşlı karılar kaçırmış. Cadılar yani. Geceleri uçarak evlere girip de çaldıkları bebeleri kazanda kızartıp etlerini, gözlerini yiyolarmış. Kemiklerini de toz haline getirip efsunlu merhemler yapıyolarmış falan.”

“Anlaşıldı Talip, sana bali çektirmişler Hamburg’ta. Zaten bende akıl olsa seni baştan dinlem...”

“Abi, herif bulacağımız her çocuk için beş bin Euro ödeyecek.”

“Ha?”

“Aynen öyle. Yok çocuk değil de cadı getirirsek o zaman on bin Euro ödeyecek.”

Fırladım, Talip’i gözlerinden öptüm. On bin Euro. Memleketeye döner iş kurulur be o paraya. Hem ayrıca o paraya bir de...

“Yalnız adamın bazı şartları var abi. Öncelikle kimse bilmiycek bu işi. Yani adam o kadar da deli değil. İş asılsız çıkarsa maskara olmak istemiyo. Ayrıca bizim tam teçhizatlı cadı avcısı olduğumuza akli yatmazsa, avans mavans vermi-

cek ve anlaşmayı iptal edecek. Üç hafta süre verdi. Kondüsyon turalım, bi de şunu iyice ezberleyelim diye.”

Talip doktor çantasını açtı içinden eski bi kitap çıkardı.

“Talip ne bu kitap lan? Ne yazıyo: ‘*Malafat...*?’”

“*Malleus Maleficarum*, abi. Eskiden, taa ortaçağda felan, cadıları öldürmek için kullanılan bi tür çekiçe derlermiş. Cadı Balyozu. Aynı zamanda bu kitabın da adı. Yani eskiden böyle cincilik yapanların kullandığı el kitabı felan gibi bi şey abi. İşte cadıları şuyundan buyundan tanırırsınız, şöyle mihlarsınız falan gibi muhabbetler var kitapta. Bu da yeni, Almanca baskısı. Bunu üç haftada ezberleyecez, yutacaz, sonra bir de futbolcu gibi form tutacaz, ava hazır hale gelecez. Yoksa beş kuruş vermiyo adam.”

“Olum bu tam deli işi lan! Peki nerden bulacaz Allah’ın bağında bahçesinde, cadıları veya Alaman bebelerini?”

“Abi sen yine anlamadın beni. Sen bi balyoz alacan, ben bizim emektar 38’liği alacam. Şekil yapacaz. Senatör bize bayılacak. Sonra gidecez Schwarz... Kara Orman’da bi üç gece mangalımızı yapacaz, rakımızı içecez. Bu sırada Hamburg’taki abilerim bize bi tane evsiz barksız bi acuze karı bulacaklar, gidip cadı diye onu teslim edecez Kramer’e, o da bize Euroları bayılacak abicim. Anladın mı şimdi?”

“Oğlum Talip, korkulur senden namussuzum. Gel seni bi öpeyim. Ne kafa var sende lan, vallaha esas şeytan sensin!”

“Tabi ki esas şeytan benim abi. Hadi bakalım hazırlan. *Hexenhammer* olacaz. Cadı avlayacaz Demir abi!”

II

Birinci hafta.

Talip bizim evde zıbarmış uyurken ben her sabah bir saat koşuyom. Sabah uykusundan vazgeçemezmiş hergele.